

anskaffede, men kun modificeret efter Udviklingen. Saa snart der kun var Tale om at vælge mellem forskellige Typer, der repræsenterede den samme Forsvarstanke, vilde der fra et Principstandpunkt ikke være det Mindste veien for, at Spørgsmaalet blev diskuteret under Finantsloven. Der kunde altsaa være Tale om at diskutere denne Type eller en tilsvarende; men det har der ikke været Tale om; der har kun været Tale om enten at vælge denne Type eller at gaa over til et andet System, og det er det, jeg siger ikke kan gjøres paa Finantsloven. Det er altsaa den samme Type, hvorom der hele Tiden har været Tale fra Marinens Side, kun at den efter Nutidens Krav har faaet et større Dybgaende paa Grund af det større Pantser og det sværere Styts. Dette Moment har man imidlertid benyttet som Støtte for den Udtalelse, at Skibet ikke egnede sig til vore Farvande, fordi det ikke kunde komme op til Risenhavn ved at gaa Sønden om Sjælland, altsaa ikke kunde gaa igjennem Drogden. Men gjennem Drogden have vi altid kunnet komme med 21—22 Fod, ja undertiden med 23 Fod, hvad alle vore ældre Skibe bevise. Med Hensyn til Pantserfibe er man noget mere forsigtig; men hvorledes kan man dog komme til den Tro, at man med 18 Fod ikke kan komme gjennem Drogden? Man siger, at vi have Esfaring for, at Værftet kan bygge forkert; det har engang bygget et Fartøi saa og saa mange Tommer for dybt, og vi kunne derfor røffere, at det en anden Gang vil bygge saa og saa mange Fod for dybt. Dertil kan kun svares, at der dengang blev begaaet en Feilregning — hvad der dog vist er et noget for stærkt Udtryk at bruge —, idet man ikke var saa nøie bekendt med Vægten af de forskellige Materialier. Det var jo i det Hele dengang Jernstøvsbygningens Barndomsperiode. Det var dengang, da England hos et af de første Firmaer fik bygget et Pantserfibe, som dreiede rundt og gik tilbunds ude paa Atlanterhavet med hele Besætningen paa enkelte Mand nær og det i meget godt Veir, hvor alle andre Skibe hjerpede sig fortræffeligt. Det var en Tid, da engelske Besætninger vægrede sig ved at gaa til søs med Pantserfibe, fordi de laa saa dybt i Vandet, at Folkene frygtede for, at de skulde gaa tilbunds, og det var endelig en Tid, da de første Firmaer i Frankrig byggede Skibe, som løb rundt til alle mulige Nationer for at blive solgte og ikke opnaaede det, fordi de vare feilagtig konstruerede, Altsammen begrundet paa Ukjendskab til Materialet. Denne Mangel ere vi imidlertid herhjemme fuldstændig komne bort fra, og vi skyldte vort Værft Tak for, at det er fket. Jeg tør i det Hele sige, at Værftet i de senere Aar har staaet over alle andre Landes Værfter; thi Enhver, der kender lidt til disse Forhold, vil vide, at der gaar ikke noget Aar, uden at der kan paavises Feil i fremmede Værfters Bygninger. Herhjemme have vi jo i de senere Aar desværre

kun havt Leilighed til at bygge to Pantserfibe, og med Hensyn til det sidste af dem har Beregningerne af Dybgaende vist sig at være saa nøiagtige, at man endog saa har opnaaet den store Fordel at kunne give Skibet et noget tykkere Pantser. Frygten for at vort Værft ikke skulde kunne bygge i Overensstemmelse med sine Beregninger er derfor aldeles ugrundet. Jeg tror altsaa, at naar vi se hen til det høie Things tidligere Stilling til Sagen, og naar vi se hen til de Realitetsgrunde, — som jeg ikke nærmere her skal drøfte, med mindre jeg skulde blive direkte opfordret dertil — der tale for Pantserfibebevillingen, og til den Erkendelse, der til Trods for megen alvorlig Modstand er kommet til orde, om at Pantserfibe skulle fremtidig benyttes, er der ikke den fjerneste Tvivl om, at det høie Thing med stor Majoritet vilde støtte Forslaget, selv om det ikke var baaret frem af Regjeringen.

Ung: Jeg skal følge min ærede Sidesmands Exempel og holde mig til eet Punkt paa Finantsloven, nemlig til det, som jeg ifjor som Ordfører for en Gruppe af Medlemmer tillod mig at foreslaa forandret. Det er det Punkt, som findes under Nr. 37 til § 26, hvor der er foreslaaet bevilget Lønningstilleg til samtlige Embeds- og Bestillingsmænd. De ville af Forhandlingerne i det andet Thing vide, at Finantsministeren ved Samlingens Begyndelse forelagde et Lovudkast om et Lønningstilleg til alle Embeds- og Bestillingsmænd beregnet med 20 pCt. for de laveste og 10 pCt. paa de efterfølgende Grader, men saaledes, at det kom samtlige Embeds- og Bestillingsmænd til gode. Dette Forslag har man siden ikke hørt Noget til, — det henligger. Derimod fik Finantsudvalget i Folkethinget indstemt paa Finantsloven ved dens 2den Behandling et langt mindre Tillæg, som stod opført rundt omkring paa de forskellige Ministeriers Budgetter i mindre Summer, i den Tro, at dette skulde være mere antageligt for Landstinget, end hvad der skete ifjor. Jeg veed ikke, hvad der siden har bevæget Folkethinget til at frasalde denne Mening, og til nu at stille Forslaget op i aktuat den samme Form som ifjor kun med nogen, — ikke megen — Forandring i Indhold. Der er i det andet Thing atter og atter blevet paastaet, at det er Landstinget, der har gjort Spørgsmaalet om Lønningstillegets Optagelse paa Finantsloven til et politisk Princip, at det er Landstinget, der har kastet det politiske Element ind i Forhandlingerne. Denne Paastand er bleven dygtigt og kraftigt imødegaaet i det andet Thing; men jeg vil dog ikke negte, at man paa en vis Maade kan sige det. Ser man nærmere efter, hvad der blev forhandlet om denne Sag i dette Thing i forrige Samling, maa man dog indrømme, at dette kun kan siges med halv Sandhed; thi ganske vist blev der gjort opmærksom paa, at det kunde